

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 27/22
Λουξεμβούργο, 10 Φεβρουαρίου 2022

Απόφαση στην υπόθεση C-522/20
ΟΕ (Συνήθης διαμονή συζύγου – Κριτήριο ιθαγένειας)

Η περίοδος διαμονής που απαιτείται προκειμένου τα δικαστήρια ενός κράτους μέλους να ασκήσουν διεθνή δικαιοδοσία για να αποφανθούν επί αγωγής διαζυγίου μπορεί βασίμως να εξαρτάται από την ιθαγένεια του ενάγοντος

Δεδομένου ότι η κατοχή της ιθαγένειας του κράτους μέλους συμβάλλει στο να διασφαλιστεί η ύπαρξη πραγματικού συνδέσμου με το κράτος αυτό, δεν είναι προδήλως απρόσφορο να απαιτείται, σε μια τέτοια περίπτωση, ελάχιστη περίοδος συνήθους διαμονής στην εθνική επικράτεια διάρκειας έξι μηνών αντί ενός έτους

Ιταλός υπήκοος, διαμένων για διάστημα λίγο μεγαλύτερο των έξι μηνών στην Αυστρία, άσκησε ενώπιον αυστριακού δικαστηρίου αγωγή για τη λύση του γάμου του με τη Γερμανίδα σύζυγό του, με την οποία ζούσε στην Ιρλανδία.

Στους δύο πρώτους βαθμούς δικαιοδοσίας η αγωγή του απορρίφθηκε, με την αιτιολογία ότι τα αυστριακά δικαστήρια δεν είχαν διεθνή δικαιοδοσία να την εκδικάσουν.

Συγκεκριμένα, ο κανονισμός «Βρυξέλλες ΙΙα» για τη διεθνή δικαιοδοσία σε γαμικές διαφορές¹ απαιτεί, σε μια τέτοια περίπτωση, να έχει διαμείνει ο ενάγων στην εθνική επικράτεια επί τουλάχιστον **ένα έτος** αμέσως πριν από την άσκηση της αγωγής.

Ο ενάγων υποστηρίζει, ωστόσο, ότι η απαιτούμενη ελάχιστη περίοδος διαμονής πρέπει να είναι **μόνον έξι μήνες**, όπως προβλέπει ο κανονισμός στην περίπτωση κατά την οποία ο ενδιαφερόμενος έχει την ιθαγένεια του οικείου κράτους μέλους. Το να απαιτείται από τους υπηκόους των λοιπών κρατών μελών μεγαλύτερη ελάχιστη περίοδος διαμονής συνιστά απαγορευόμενη διάκριση λόγω ιθαγένειας.

Το Oberster Gerichtshof (Ανώτατο Δικαστήριο, Αυστρία), στο οποίο απευθύνθηκε ακολούθως ο ενάγων, συμμαρτίζεται τις ανωτέρω αμφιβολίες ως προς το αν η διαφορετική μεταχείριση που απορρέει από τον κανονισμό συμβιβάζεται με την αρχή της απαγόρευσης των διακρίσεων λόγω ιθαγένειας. Υπέβαλε, συνεπώς, σχετικά ερωτήματα στο Δικαστήριο.

Με τη σημερινή του απόφαση, το Δικαστήριο απαντά ότι η αρχή της απαγόρευσης των διακρίσεων λόγω ιθαγένειας, η οποία κατοχυρώνεται στο άρθρο 18 ΣΛΕΕ, δεν αντιτίθεται στην επίμαχη διαφορετική μεταχείριση.

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο κανονισμός αποσκοπεί στο να διασφαλιστεί η ύπαρξη **πραγματικού συνδέσμου** με το κράτος μέλος του οποίου τα δικαστήρια ασκούν διεθνή δικαιοδοσία για να αποφανθούν επί αγωγής διαζυγίου.

Υπό το πρίσμα αυτό, ο ενάγων, υπήκοος του ως άνω κράτους μέλους, ο οποίος λόγω συζυγικής κρίσης εγκαταλείπει τον τόπο της κοινής συνήθους διαμονής του ζεύγους και αποφασίζει να επιστρέψει στη χώρα καταγωγής του, **δεν βρίσκεται, κατ' αρχήν, σε κατάσταση παρόμοια** με εκείνη του ενάγοντος ο οποίος δεν έχει την ιθαγένεια του εν λόγω κράτους μέλους και ο οποίος μετοικεί σε αυτό κατόπιν μιας τέτοιας κρίσης.

¹ Κανονισμός (ΕΚ) 2201/2003 του Συμβουλίου, της 27ης Νοεμβρίου 2003, για τη διεθνή δικαιοδοσία και την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σε γαμικές διαφορές και διαφορές γονικής μέριμνας ο οποίος καταργεί τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 1347/2000 (ΕΕ 2003, L 338, σ. 1).

Πράγματι, ο υπήκοος του ως άνω κράτους μέλους έχει κατ' ανάγκην θεσμικούς και νομικούς δεσμούς καθώς και, κατά κανόνα, πολιτιστικούς, γλωσσικούς, κοινωνικούς, οικογενειακούς ή περιουσιακούς δεσμούς με το κράτος αυτό. Συνεπώς, ένας τέτοιος σύνδεσμος μπορεί ήδη να συμβάλει στον προσδιορισμό του αναγκαίου πραγματικού δεσμού με το κράτος. Εξάλλου, εξασφαλίζει έναν βαθμό **προβλεψιμότητας για τον έτερο σύζυγο**, στο μέτρο που αυτός δύναται να αναμένει ότι τυχόν αγωγή διαζυγίου θα ασκηθεί ενώπιον των δικαστηρίων του εν λόγω κράτους μέλους.

Επομένως, κατά το Δικαστήριο, δεν είναι προδήλως απρόσφορο το ότι ο νομοθέτης της Ένωσης έλαβε υπόψη τον δεσμό αυτό στο πλαίσιο του καθορισμού του χρονικού διαστήματος κατά το οποίο ο ενάγων πρέπει να έχει πράγματι διαμείνει στο έδαφος του κράτους μέλους.

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Η προδικαστική παραπομπή παρέχει στα δικαστήρια των κρατών μελών τη δυνατότητα, στο πλαίσιο της ένδικης διαφοράς της οποίας έχουν επιληφθεί, να υποβάλουν στο Δικαστήριο ερώτημα σχετικό με την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ή με το κύρος πράξεως οργάνου της Ένωσης. Το Δικαστήριο δεν αποφαινεται επί της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου. Στο εθνικό δικαστήριο αναπόκειται να επιλύσει τη διαφορά σύμφωνα με την απόφαση του Δικαστηρίου. Η απόφαση αυτή δεσμεύει, κατά τον ίδιο τρόπο, τα άλλα εθνικά δικαστήρια που επιλαμβάνονται παρόμοιου προβλήματος.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Το [πλήρες κείμενο](#) της αποφάσεως είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσίευσής της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδη ☎ (+352) 4303 2582